

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrap-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 10. јун 2011. године

Предмет бр. 13/08

Гани ТАЧИ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 10. јуна 2011. године,
уз присуство следећих чланова:

г. Пола ЛЕМЕНСА, председавајућег
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ
гђе Аниле ПРЕМТИ, заменика извршног службеника

Након што је забележила повлачење г. Марека Новицког са заседања на случају у складу са правилом 12 свог Пословника,

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 2. јуна 2008. године и уписана је истог дана. Дана 17. јуна 2008. године, жалилац је додатно разрадио своју жалбу.

2. Писмом датираним на 6. октобар 2008. године, Комисија је затражила додатне информације од Специјалног представника Генералног секретара (СПГС). СПГС је Комисији одговорио писмом од 12. децембра 2008. године, у коме је назначио да још увек не поседује дисциплински досије жалиоца. На нови захтев Комисије, 27. јануара 2010. године, СПГС је одговорио 1. фебруара 2010. године да још увек није добио досије.
3. Комисија је затражила додатне информације од СПГС-а 4. фебруара 2010. године. СПГС је одговорио 19. маја 2010. године да тренутно није у могућности да обезбеди тражену информацију. Та информација је добијена 2. августа 2010. године.
4. Дана 9. септембра 2010. године, Комисија је прогласила део жалбе неприхватљивим. Такође је одлучила да одложи процену остатка жалбе.
5. 29. септембра 2010. године, Комисија је проследила остатак жалбе СПГС-у како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост предмета. Комисија је поново затражила од СПГС-а да јој обезбеди дисциплински досије жалиоца.
6. Дана 2. децембра 2010. године, СПГС је обавестио Комисију да су учињени напори да се добије дисциплински досије у представништву Уједињених нација. Под наведеним околностима, СПГС није имао примедбе на прихватљивост жалбе, али је задржао право да дâ коментар у каснијој фази поступка.
7. Дана 6. јануара 2011. године, Комисија је добила додатне информације од жалиоца, које је проследила СПГС-у 17. фебруара 2011.
8. СПГС је дао коментаре на прихватљивост жалбе 21. марта 2011. У коментарима је назначено да УНМИК још увек није у могућности да добије цео дисциплински досије жалиоца.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

9. Утолико што су релевантне на овом ступњу поступка, чињенице се могу сажети на следећи начин:

A. Дисциплински поступак из 2001. године

10. У октобру 1999. године жалилац је именован за команданта команде збрињавања Косовског заштитног корпуса (КЗК).
11. Године 2000. био је премештен на нижи положај. Он је подигао тужбу против ове одлуке пред судовима, али је његов захтев одбачен. Остали напори да се врати на свој претходни (или виши) положај такође су пропали.

12. Дана 1. августа 2001. године, командант КЗК-а (Генерал-потпуковник Чеку) суспендовао је жалиоца, између осталог, на основу чињенице да је јула 2001. године дао неовлашћену изјаву о или у име КЗК-а. Суспензија је остала на снази до окончања дисциплинског поступка који је покренут против жалиоца на основу истих чињеница. У одлуци се наводи да је одобрење добијено од Извршног одбора заједничке безбедности (Joint Security Executive Committee – JSEC). Извршни одбор заједничке безбедности је у то време био највиши орган за координацију безбедности између УНМИК-а и КФОР-а и надлежни дисциплински орган у случајевима кривичних дела и тешких дела непоштовања Дисциплинског правилника КЗК-а. Дана 13. августа 2001. године, жалилац је уложио жалбу против суспензије Стратешком одбору КЗК-а. Према новоду жалиоца, по тој жалби није донета никаква одлука.
13. У октобру 2001. године, жалиоцу је достављена копија обавештења од стране УНМИК-овог координатора за КЗК, упућеног команданту КЗК-а, са датумом од 10. августа 2001. године, у коме се наводи да је командант КЗК-а требало да смени више припадника КЗК-а укључујући и жалиоца, „према савету JSEC-а од 8. августа 2001.“. Касније се испоставило да је JSEC, у ствари, донео одлуку да отпусти припаднике КЗК-а. Чини се да жалилац никада није добио копију ове одлуке. Штавише, одлука никада није била одобрена од стране СПГС-а, јединог органа надлежног да смени чланове КЗК (видети члан 2.3 УНМИК-ове Одредбе бр. 1999/8 од 20. септембра 1999. године о оснивању Косовског заштитног корпуса).
14. Према наводу жалиоца, он није добио никакву новчану надокнаду од КЗК-а након 1. јула 2001.

Б. Дисциплински поступак из 2005. године

15. Дана 28. јануара 2005. године, УНМИК-ов координатор за КЗК (Генерал-мајор Фреер) обавестио је команданта КЗК-а (Генерал- потпуковника Чекуа) и Инспекторат КФОР-а за питања у вези са КЗК-ом да отпуштање жалиоца није у складу са поступком наведеним у Дисциплинском правилнику КЗК-а из 2001. године, који је тада био на снази, и да дисциплински случај треба ревидирати. УНМИК-ов координатор за КЗК-а такође је обавестио жалиоца да, због процедуралних неправилности, одлука да се он смени никада није одобрена од стране СПГС-а, и да стога JSEC треба поново да размотри његов случај.
16. Дана 10. фебруара 2005. године, правна служба КЗК-а послала је допис са оптужбама против жалиоца пуковнику Цикачију, који је у то време био заменик команданта Друге заштитне зоне КЗК-а. Жалилац је добио ову информацију 16. фебруара 2005. године. Дана 17. фебруара 2005. године доставио је изјаву Другој заштитној зони КЗК-а, која је садржала његове коментаре на оптужбе против њега. Ову изјаву је требало послати JSEC-у. Није јасно да ли је ова изјава заправо стигла на жељену адресу. Према наводу жалиоца, није.
17. У априлу 2005. године, JSEC је дао препоруку да се смени жалилац (извештај бр. 685/05). Према неким изјавама подносиоца жалбе, JSEC је такође препоручио да, у светлу жалбе да је подносилац жалбе суспендован 1. августа

2001. године, а пошто је та суспензија остала на снази, он не треба да прими никакву накнаду. Међутим, узимајући у обзир трајање поступка и чињеницу да случај није добио потребну пажњу, JESC је препоручио да подносилац жалбе добије додатну уплату једнаку месечној плати каплара у КЗК-у. Комисија није добила копију ове препоруке. Документа које је поднео жалилац и информација коју је обезбедио СПГС не омогућавају Комисији да утврди када и како је жалилац обавештен о овој препоруци.

18. СПГС се сложио са овом препоруком JESC-а, наводно 5. јула 2005. Комисија није добила примерак те одлуке, али СПГС не пориче да је таква одлука донета. У складу са овом одлуком, жалилац је ефективно отпуштен из КЗК-а. Није јасно да ли је жалилац добио било какву уплату, као што је препоручио JESC.
19. Према наводу жалиоца, он је уложио „жалбу“ на ову одлуку 15. јула 2005. Жалбу је пратило 11 страна белешки. Жалилац је тврдио, између осталог, да је 4 године сматран суспендованим, док је суспензија могла да траје највише до шест месеци. Жалба је послата пуковнику Цикачију, у својству заменика команданта Друге заштитне зоне КЗК-а, уз захтев да проследи жалбу, преко Главног штаба КЗК-а, до JSEC-а.
20. Није добијен никакав одговор на ову жалбу. Након што се жалилац распитао о стању поступка, тадашњи УНМИК-ов координатор за КЗК (Генерал-мајор Стеирн) послао му је писмо 14. марта 2006. године, које гласи:

„Позивам се на белешке мог претходника са датумом 1. новембар 2005. и белешке мог правног службеника од 19. јануара 2006.

Као што је раније наведено, ваша жалба на извештај JSEC-а бр. 685/05 није стигла у моју канцеларију, КЗК нити [Инспекторат КФОР-а за питања у вези са КЗК-ом]. Према Дисциплинском правилнику, жалбе морају да се уложе преко [команданта КЗК-а] у року од 21 дана. Замољени сте да поново пошаљете своју жалбу путем одговарајућих канала и доказ о поштарини жалбе која је претходно била достављена, што није урађено. Иако сте послали доказ о поштарини једног броја писама, пропустили сте да пружите доказ о поштарини за писмо од 18. (*sic*) јула 2005. које садржи жалбу о којој је реч.

Пошто вашу жалбу није примио [командант КЗК-а] нити било која од релевантних канцеларија, а ви не можете показати да сте га послали у року од 21 дана рока за жалбе, желим да вас обавестим да је овај случај сада затворен.“

21. Дана 10. априла 2006. године, жалилац је послао допис пуковнику Цикачију, молећи га за објашњење о томе шта је урадио са жалиочевом жалбом, која је послата 15. јула 2005. Комисија није упозната са било каквим одговором на тај допис.

22. Дана 13. јула 2006. жалиоца је примио командант КЗК-а (Генерал-пуковник Селими). Он је предао допис у коме се жали поводом чињенице да пуковник Цикачи није проследио његову изјаву од 17. фебруара 2005. и његову жалбу од 15. јула 2005. године на жељену адресу. Он је затражио испитивање своје жалбе. Чини се да није предузета даља акција у вези са овим дописом.

В. Управни спор у вези са наводном неактивношћу JSEC-а и КЗК-а.

23. У међувремену, 29. јуна 2006. године, жалилац је започео управни спор пред Врховним судом против неактивности JSEC-а и Друге заштитне зоне КЗК-а.

24. Дана 14. маја 2008. године, Врховни суд је прогласио петицију неприхватљивом. Разлози за пресуду су следећи:

Уредба УНМИК-а бр. 2001/9 од 15. маја 2001. године о Уставном оквиру за привремену самоуправу на Косову, предвиђа у члану 7 да је Косовски заштитни корпус (КЗК) грађанска организација за ванредне ситуације, установљена законом, која на Косову спроводи акцију брзог санирања катастрофа, ради јавне безбедности у периодима ванредног стања и хуманитарне помоћи. По одредбама члана 8.1, тачка к поменутог Уредбе, предвиђено је да КЗК делује под контролом и у складу са овлашћењима Специјалног представника Генералног секретара Уједињених нација (СПГС).

Члан 3 УНМИК-ове Уредбе бр. 1999/8 о оснивању Косовског заштитног корпуса предвиђа да Косовски заштитни корпус делује у складу са овлашћењем СПГС-а.

Члан 30, став 1, тачка 5 Закона о управним споровима предвиђа да се ниједан управни спор не може покренути у предметима за које је могућност покретања управног спора искључена експлицитном законском одредбом.

С обзиром на чињеницу да члан 3.2 (*sic*) Уредбе УНМИК-а бр. 2000/47 о статусу, привилегијама и имунитету КФОР-а и УНМИК-а и њиховог особља на Косову предвиђа да припадници КФОР-а имају имунитет према правној надлежности судова на Косову у погледу било каквог управног, грађанског или кривичног дела које почине на територији Косова, никакав управни спор не може бити покренут против Извршног одбора удружене безбедности унутар Главног штаба КФОР-а са седиштем у Приштини и против Друге заштитне зоне КФОР-а смештене у Приштини.

Из горе наведених разлога и у складу са чланом 30, став 2 [Закона о парничном поступку], Суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде“

25. Дана 24. јуна 2008. године, жалилац је уложио кривичну пријаву против судије Врховног суда који је председавао већем које је донело пресуду 14. маја 2008.

године Комисија није обавештена о било ком даљем развоју у односу на ту жалбу.

Г. Кривична пријава против пуковника Цикачија

26. У међувремену, 4. јула 2006. године жалилац је поднео приватну пријаву против пуковника Цикачија Општинском суду у Призрену. Он се жалио да пуковник Цикачи није проследио његову изјаву од 17. фебруара 2005. сачињену током дисциплинског поступка, и да касније није проследио његову жалбу од 15. фебруара 2005. године против пресуде СПГС-а од 5. јула 2005. године.
27. Чини се да је Општински суд у Призрену уручио две пресуде поводом овог случаја. У првој пресуди, са датумом од 11. септембра 2006. године, Суд је прогласио тужбе неприхватљивим, пошто су уложене више од три месеца након што је жалилац сазнао о постојању наводних кривичних дела. Чини се да је случај касније поново отворен. У сваком случају, у другој пресуди, урученој 18. септембра 2008. године, након саслушања на коме су се појавили жалилац и пуковник Цикачи, Суд је констатовао изјаву пуковника Цикачија да он није примио ништа што би морало да буде прослеђено датом органу и да је добио нешто, морао би да то проследи правној служби КЗК-а, која би заузврат морала да то проследи на потребну адресу. Суд је сматрао да није било довољно доказа да је оптужени заиста добио изјаву жалиоца или његову жалбу. Суд је прогласио да оптужени није крив за оптужбе. Друга пресуда је послата жалиочевом сину 4. новембра 2008. године пошто је жалилац у том тренутку живео у иностранству.
28. Жалилац је уложио жалбу на пресуду од 12. новембра 2008. године. Пресудом од 17. децембра 2008. године, Окружни суд у Призрену прогласио је жалбу неприхватљивом, јер је поднета ван рока. Чини се да се жалилац није жалио на пресуду Окружног суда.

III. ЖАЛБА

29. Жалилац се жали поводом чињенице да његове примедбе на дисциплинску тужбу поднету против њега у току 2005. године нису ефикасно испитане од стране JSEC-а пре него што је донео одлуку да препоручи његово отпуштање.
30. Он се даље жали на чињеницу да његова жалба на пресуду СПГС-а који је одобрио препоруке JSEC-а (пресуда која је наводно донета 5. јула 2005.) у ствари никада није испитана од стране органа коме је он поднео жалбу, тј. од стране JSEC-а. Он тврди да је то због чињенице да пуковник Цикачи, заменик команданта Друге заштитне зоне КЗК-а, коме је жалилац послао своју жалбу 15. јула 2005. године, није проследио исту компетентном органу.
31. Он се додатно жали на пресуду Врховног суда од 14. маја 2008. године у којој се проглашава неприхватљивим управни спор који је покренуо, а односи се на пропуст JSEC-а и КЗК-а да реагују на његову жалбу против одлуке СПГС-а од 5. јула 2005. године.

32. Први приговор се може посматрати са становишта права на приступ јавним службама, загарантованог чланом 25 (в) Међународног споразума о грађанским и политичким правима (International Covenant on Civil and Political Rights - ССРР), док се друга и трећа жалба могу посматрати са становишта права на делотворни правни лек против наводне повреде људских права особе (члан 2 (3) ССРР-а, прочитајте заједно са чланом 25 (в) ССРР-а (видети одлуку Комисије од 9. септембра 2010. године, § 36).

IV. ПРАВО

33. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права.

34. У складу са чланом 3.1 УНМИК-ове Уредбе бр. 2006/12, Комисија сме да се бави питањима тек након што утврди да је предмет поднет „у року од шест месеци од дана доношења коначне одлуке“.

35. СПГС тврди да је жалба уложена ван рока од шест месеци. Он напомиње да се претпоставља да је СПГС одобрио препоруке да жалиоца разреши дужности 5. јула 2005. године. Жалиоца је обавестио Координатор УНМИК-а за КЗК 14.марта 2006. године да ЈЕСС никада није примио његову жалбу на одлуку СПГС-а и да се она не може наћи ни у једном запису. Обавештење од стране УНМИК-овог координатора за КЗК може се сматрати даном коначног обавештења о отпуштању жалиоца из КЗК-а. Жалба је поднета Комисији тек 2. јуна 2008. године. Тог датума је већ истекао рок од шест месеци за предају жалбе Комисији.

36. СПГС даље тврди да коначна одлука Окружног суда у Призрену од 17. децембра 2008. године, у вези са кривичним пријавама које је поднео жалилац против бившег пуковника КЗК-а због наводног непрослеђивања његове жалбе надлежним органима, није од значаја за захтев од шест месеци, пошто се овај поступак односи на кривични поступак између два приватна лица и на тај начин не укључује УНМИК.

37. Шестомесечни рок назначен у члану 3.1 УНМИК-ове Уредбе бр. 2006/12 захтева да жалиоци уложе своје жалбе у року од шест месеци од коначне одлуке у процесу исцрпљености расположивих правних лекова. За потребе израчунавања шестомесечног периода, само се правни лекови који су нормални и ефикасни могу узети у обзир пошто жалилац не може да продужи стриктан временски рок у складу са Уредбом неодговарајућим или погрешним пријавама органима или институцијама које немају моћ или надлежност да понуде ефикасну правну заштиту за жалбу о којој се ради у складу са Уредбом (видети, у односу на шестомесечни рок наметнут чланом 35 § 1 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП). Европски суд за људска права (ЕСЉП), *Ферни против Уједињеног Краљевства*, бр. 14881/04, одлука од 5. јануара 2006.,

ЕСЉП, *Свенска Флигфоретагенс Риксфорбунд и Скајвејз експрес АБ против Шведске* бр. 32535/02, одлука од 12. децембра 2006., ЕСЉП, *Собцински против Пољске*, бр. 355/04 и 358/04, одлука од 25. септембра 2007., ЕСЉП, *Хиси против Албаније*, бр. 38349/05, одлука од 26. фебруара 2008.).

38. Комисија констатује да СПГС прихвата да за потребе испитивања основаности ове жалбе, писмо УНМИК-овог координатора за КЗК од 14. марта 2006. у коме се жалилац обавештава да његова жалба није примљена и да је предмет „затворен“, може се сматрати даном коначног обавештења о одлуци наводно донетој 5. јула 2005. године, којом се жалилац разрешава дужности у КЗК-у.
39. Након што је примио то обавештење, жалилац је покренуо управни спор код Врховног суда против наводног пропуста ЈЕСЦ-а и КЗК-а да предузму мере по његовој жалби на одлуку којом је отпуштен. Оваква петиција да Врховни суд буде правно средство које може да понуди ефикасну накнаду, може се уложити код Врховног суда против пропуста од стране управног органа да одлучи по жалби (члан 26 Закона о управним споровима).
40. Тачно је да правна надлежност Врховног суда може бити искључена по закону (члан 30, став 1, тачка 5, Закона о управним споровима). У овом предмету, Врховни суд је утврдио да је његова правна надлежност искључена на основу имунитета датог особљу УНМИК-а и КФОР-а. Иако се Врховни суд позивао само на члан 3.2 УНМИК-ове Уредбе бр. 2000/47 од 18. августа 2000. године о статусу, привилегијама и имунитету КФОР-а и УНМИК-а и њиховог особља на Косову, јасно је из контекста релевантних образложења да се он у ствари ослањао на чланове 2.4 и 3.2 наведене Уредбе, који гарантују имунитет за јурисдикцију пред судовима на Косову КФОР-овом особљу, односно СПГС-у, Главном заменику СПГС-а и Заменику СПГС-а, Полицијском комесару и другим високим чиновницима о чему може повремено одлучивати СПГС. Недостатак правне надлежности Врховног суда би нормално требало да доведе до закључка да петиција Врховном суду није требало да се исцрпи и да због тога није требало да буде узета у обзир у циљу израчунавања шестомесечног периода.
41. Међутим, Комисија напомиње да је управо недостатак надлежности Врховног суда предмет једне од жалби. Налаз Комисије да је Врховни суд, сам по себи, без декларисања правне надлежности, прекршио људска права жалиоца, подразумевао би да недостатак надлежности није био оправдан разлог да се жалиоцу ускрати приступ Врховном суду. Нити би било могуће у овим околностима сматрати да је, за потребе израчунавања шестомесечног рока, управни спор који је започет код Врховног суда био правни лек осуђен на неуспех. Као резултат, одлука Врховног суда којом се жалиочева петиција проглашава неприхватљивом би морала да се сматра коначном одлуком у овом предмету (упоредити ЕСЉП, *Ремли против Француске*, пресуда од 23. априла 1996., *Извештаји о пресудама и одлукама*, 1996-II, стр. 572, § 42). Жалба поднета Комисији 2. јуна 2008. године испрва уперена против пропуста Врховног суда да делује по петицији и 17. јуна 2008. године проширена на пресуду Врховног суда од 14. маја 2008. године, морала би дакле да се посматра као жалба која је поднета у оквиру шестомесечног рока. Треба напоменути да

накнадне приватне тужбе које је жалилац поднео против пуковника Цикачија, по овом образложењу не би имале утицаја на прихватљивост жалбе.

42. Одлука о приговору на прихватљивост стога изгледа да зависи од исхода процене меритума жалбе. Комисија подсећа да тамо где је питање прихватљивости тесно повезано са меритумом жалбе, Комисија може да споји то питање са меритумом, под условом да не постоји ниједна друга препрека прихватљивости, сходно правилу *31bis* Пословника Комисије (видети Саветодавна комисија за људска права (ХРАП), *Р.П.*, бр. 120/09 и 121/09, одлука од 26. новембра 2010., ХРАП, *Морина*, бр. 36/08, одлука од 16. децембра 2010. § 46).
43. Комисија је мишљења да жалба покреће озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума жалбе. Према томе, Комисија закључује да жалба није очигледно неоснована у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
44. Нису установљени други разлози на основу којих би жалба била проглашена неприхватљивом.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

- ПРОГЛАШАВА ПРИХВАТЉИВИМ ОСТАТАК ЖАЛБЕ.

Анила ПРЕМТИ
Заменик извршног службеника

Пол ЛЕМЕНС
Председавајући